

Ο ΑΝΩΔΥΝΟΣ ΤΟΚΕΤΟΣ

Υπό

Δρ Α. Λ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιμελητοῦ Μαιευτηρίου
«Μαρίνα Ἡλιάδη»

Ἔχομεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μία σύντομος ἀνασκόπησις ἐπὶ τῶν χρησιμοποιουμένων σήμερον μεθόδων πρὸς περιορισμὸν τοῦ αἰσθήματος ἄλγους κατὰ τὸν τοκετὸν, εἶναι ἓνα θέμα πάντοτε ἐπίκαιρον καὶ ἐνδιαφέρον, τόσον διὰ τὴν μαίαν καὶ τὸν ἰατρόν, ὅσον καὶ διὰ κάθε γυναῖκα πού πρόκειται νὰ γίνη μητέρα.

Αἱ χρησιμοποιούμεναι μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα μέθοδοι ἦσαν κυρίως φαρμακευτικαί, καὶ ἀπεσκοποῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν συντόμωσιν τῆς χρονικῆς διαρκείας τοῦ τοκετοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐλάττωσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἄλγους.

Πολλοὶ συνδυασμοὶ φαρμάκων ἐπροτάθησαν κατὰ καιρούς. Ὁ καλύτερος ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ χρησιμοποιούμενος καὶ ἐφαρμοζόμενος ἤδη εὐρέως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ν. Λούρου. Ἀποτελεῖται δὲ ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἀπὸ τὴν χρησιμοποιήσιν ὅτε μὲν καταλλήλων ὠδινοπροκλητικῶν φαρμάκων, ὅτε δὲ ἀναλγητικῶν μὲ σύγχρονον σπασμολυτικὴν ιδιότητα.

* * *

Προσφάτως ἤρχισαν νὰ ἐφαρμόζωνται εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἀριστα ἀποτελέσματα καὶ ἄλλαι μέθοδοι μὴ φαρμακευτικαί, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν αἱ ὁποῖαι κρατοῦν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τοκετοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν περιορισμὸν ἢ καὶ ἐξάλειψιν τοῦ ἄλγους.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ἀπὸ ἐτῶν ἐφαρμοζομένη εἰς τὰς ἀγγλοσαξωνικὰς κυρίως χώρας μέθοδος Read, ἥτις καλεῖται «μέθο-

δος τοκετοῦ ἄνευ φόβου». Κατὰ τὴν μέθοδον αὐτήν, διὰ καταλλήλων γυμναστικῶν ἀσκήσεων πραγματοποιουμένων κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς κυήσεως, ἐπιδιώκεται ἡ ἀσκήσις τοῦ μυϊκοῦ συστήματος πρὸς δύο κυρίως κατευθύνσεις: Πρῶτον, πρὸς τὴν δραστηριοποίησιν ὀρισμένων μυϊκῶν ομάδων χρησίμων διὰ τὸν μηχανισμόν τοῦ τοκετοῦ, καὶ δεύτερον πρὸς τὴν ἀσκήσιν τῆς ἱκανότητος χαλαρώσεως τοῦ μυϊκοῦ συστήματος ἐν τῷ συνόλῳ του.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι κάθε λειτουργία ἐν τῷ ὀργανισμῷ λαμβάνει χώραν μόνον τῇ παρουσίᾳ καὶ τῇ καταναλώσει ὀξυγόνου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐλαττωματικὴ ἢ ἐλλιπὴς προσαγωγή αὐτοῦ διὰ τοῦ αἵματος ἔχει γενικὴν ἀπήχησιν ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ του καὶ ἰδιαιτέρα τοῦ μυϊκοῦ συστήματος.

Διὰ τῶν καταλλήλων ἀσκήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν καὶ τῆς αὐξήσεως οὕτω τῆς ἱκανότητος τῶν πνευμόνων νὰ προσλαμβάνουν ὀξυγόνον καὶ νὰ ἀποβάλλουν διοξειδίου τοῦ ἀνθρακος, αὐξάνει τὸ κυκλοφοροῦν εἰς ἐκάστην δεδομένην στιγμὴν διὰ τοῦ αἵματος διαθέσιμον ποσὸν τοῦ ὀξυγόνου.

Κάθε ἐργαζόμενος μῦς πρὸς ἀπόδοσιν ἔργου καταναλίσκει τῇ βοήθειᾳ ὀξυγόνου θρεπτικὰ στοιχεῖα. Ὅσον ὀλιγώτερον εἶναι τὸ διαθέσιμον ὀξυγόνον τόσον ἀτελεστέρα εἶναι ἡ καύσις τῶν θρεπτικῶν στοιχείων καὶ τόσον περισσότερα τὰ παραγόμενα διὰ τῆς καύσεως τοξικὰ ὑποπροϊόντα.

Τὰ ἐξῆς συμπεράσματα προκύπτουν ἐκ τῶν ἀνωτέρω:

1) Ἡ ἔλλειψις ἀσκήσεως ἐνὸς μυὸς ἔχει ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα ὅτι ἡ ἀπόδοσις του εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου εἶναι μικρότερα, διὰ τὸ νὰ καλύψῃ δὲ τὰς ἀνάγκας τῆς στιγμῆς ἀναγκάζεται νὰ καταβάλῃ μεγαλύτεραν προσπάθειαν καὶ συνεπῶς κουράζεται εὐκολώτερον.

2) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μυϊκῆς προσπαθείας, ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀξυγόνου αὐξάνει τὰ τοξικά παράγωγα τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἐλαττωματικὴν καύσιν τῶν θρεπτικῶν στοιχείων.

3) Ἡ ἔλλειψις τῆς ἱκανότητος τοῦ μυὸς νὰ χαλαρώσῃ τελείως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπαύσεως αὐξάνει ἀσκόπως τὸ κατανάλισκόμενον ὀξυγόνον καὶ παρεμποδίζει τὴν διὰ τοῦ αἵματος ἀποκομιδὴν τῶν ὡς ἄνω ἀναφερθέντων τοξικῶν παραγῶγων, ἅτινα παραμένουν, ἀθροισζόμενα ἐντὸς τοῦ μυὸς.

Φανερόν εἶναι ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ὡς ἄνω παράγοντες ὁμοῦ δημιουργοῦν τὰς προϋποθέσεις μιᾶς ταχείας πτώσεως τῆς μυϊκῆς ἱκανότητος, τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀποδιδόμενου ἔργου, ἐπίσης δὲ τὴν ἐμφάνισιν τοπικοῦ αἰσθήματος ἄλγους εἰς τὰς ἐργαζομένας μυϊκὰς ομάδας, ὡς ἐκδήλωσιν τοῦ ἐπερχομένου καμάτου καὶ τοῦ κακοῦ μεταβολισμοῦ αὐτῶν, μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα τὴν τονικὴν σύσπασιν τοῦ μυὸς (κοινῶς κράμπαν).

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ προκατάληψις καὶ ὁ φόβος εἶναι οἱ προπομποὶ κάθε αἰσθήματος ἀγωνίας καὶ ἄγχους. Κάθε ἀγγώδης κατάστασις προκαλεῖ ψυχικὴν τάσιν, μὲ συνεπακόλουθον τὴν διαταραχὴν τῆς ἐσωτερικῆς ἰσορροπίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος (π.χ. ἀγγειοκινητικαὶ διαταραχαὶ κτλ.). Αἱ φυσιολογικαὶ ἀντιδράσεις ἐπιβραδύνονται ἢ καὶ ἐξαφανίζονται ὀλοσχερῶς, παραχωροῦσαι τὴν θέσιν των εἰς ψυχοσωματικὰς ἀναστολάς, τὸ δὲ τὸσον ζωτικῆς σημασίας φυτικὸν νευρικὸν σύστημα ἀποσυντονίζεται (π.χ. κακὴ νευροφυτικὴ ρύθμισις τῆς λειτουργίας τῆς μήτρας κατὰ τὸν τοκετόν), μὲ ἀποτέλεσμα ἐπιβραδύνσιν τῆς διαστολῆς συνεπείᾳ ἐλλείψεως συντονισμοῦ ἐργασίας σώματος-τραχήλου (ὑπερτονικὴ ἀδράνεια), ἐξικνουμένην ἀκόμη καὶ μέχρι

τῆς τελείας ἀνασχέσεως ἢ τῆς πρόωρου ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας της.

Ὁ βαθμὸς συνειδητοποιήσεως ἐνὸς ἀλγεινοῦ αἰσθήματος ἐξαρτᾶται πρῶτον ἐκ τῆς ἐντάσεώς του καὶ δεύτερον ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς ψυχικῆς τάσεως τοῦ ἀτόμου τὴν στιγμὴν πού προκαλεῖται.

Ἡ γνῶσις τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ τοκετοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἀνατομικῶν δεδομένων καὶ καταλλήλων ἐπεξηγήσεων, κυρίως δὲ ἡ σαφὴς διευκρινίσις ὅτι ὁ τοκετός ἀποτελεῖ ἀπολύτως φυσιολογικὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐξαφανίζουσαν τὸν προμνησθέντα ψυχικὸν παράγοντα, ἐπαναφέρουσαν εἰς τὴν ἔγκυον τὴν κλονισθεῖσαν αὐτοπεποίθησιν της καὶ δημιουργοῦσαν τὰς προϋποθέσεις ἐνὸς ἀνωδύνου τοκετοῦ.

Ὁ τοκετός π.χ. τῶν ἀγρίων ἢ ἡμιαγρίων ζῶων, ἅτινα στεροῦνται προκατάληψιν καὶ νευρώσεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατοικίδια, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ ποσοστὸν δυστοκιῶν καὶ ἀνωμαλιῶν, κατὰ τοὺς κτηνιάτρους, εἶναι τόσον ὑψηλότερον ὅσον ἡ σύνδεσις καὶ ἐπαφὴ τῶν ζῶων πρὸς τὸν ἄνθρωπον εἶναι στενωτέρα.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μέθοδος Read, ἀποβλέπουσα, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς σωματικῆς προετοιμασίας τῆς ἐγκύου, εἰς μερικὴν καὶ ἀπὸ ψυχολογικῆς πλευρᾶς τοιαύτην, ἐξακρατηρήσθη καὶ ὡς «μέθοδος τοκετοῦ ἄνευ φόβου».

Ὅπως διαφορετικὴν ὁμως ἀρχὴν ἔχει ἡ «ψυχοπροφυλακτικὴ μέθοδος ἀνωδύνου τοκετοῦ». Ἡ μέθοδος αὕτη πολλακίς συγγέεται ἢ καὶ ταυτίζεται ἀκόμη πρὸς τὴν «μέθοδον τοκετοῦ ἄνευ φόβου» τοῦ Read. Ἡ ἀρχὴ της βασίζεται ἐπὶ καθαρῶς νευροφυσιολογικῶν δεδομένων καὶ στηρίζεται εἰς τὰς γνώσεις πού ἔχομεν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐφηρμόσθη εὐρέως καὶ μὲ διεθνή ἀπήχησιν ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ, πρῶτον τὸ 1952 εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἱατροῦ Lamaze εἰς τὴν Κλινικὴν τῶν Ἀνθρακωρύχων, βασιζομένη ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Νικολάγιεφ-Πλατόνωφ καὶ ἄλλων.

Ἦδη τὸ 1961, μᾶς διαβεβαίω ὁ Δρ. Veley, εἰς 66 κράτη ἀνά τὸν κόσμον, μεταξὺ

τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐφαρμόζεται ἡ μέθοδος αὕτη μὲ πολλὴ ὑψηλὰ ποσοστὰ ἐπιτυχίας ἀνωδύνων τοκετῶν.

Ἐν τῷ Μαιευτηρίῳ «Μαρίκα Ἡλιάδης» ἐφαρμόζεται ὡσαύτως ἐπιτυχῶς ἀπὸ τριετίας καὶ πλέον.

Οἱ σκόποι τῆς μεθόδου δύνανται νὰ συν-οπισθοῦν ὡς κατωτέρω:

1) Τὴν δημιουργίαν καταλλήλου ψυχολογικοῦ κλίματος, ὥστε ἡ γυναῖκα ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν καθ' ἣν συνειδητοποιήσῃ διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐμβρυϊκῶν σκιρτημάτων τὴν μέλλουσαν μητρότητα νὰ συνδέσται πρὸς τὴν ἰδέαν αὐτὴν μόνον μὲ εὐχαρίστους παραστάσεις, τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ θὰ διαδραματίσῃ ἐπίσης σπουδαιότατον ρόλον καὶ εἰς τὰς μετέπειτα σχέσεις μητρὸς-πατρὸς-τέκνου.

2) Τὴν ἐξάλειψιν κάθε ὀδυνηρᾶς αἰσθήσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τοκετοῦ.

3) Τὴν παροχὴν ὅσον τὸ δυνατὸν καλυτέρων συνθηκῶν εἰς τὸ ἔμβρυον, τόσον κατὰ τὴν ἐνδομητρικὴν του ζωὴν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ.

Ἡ προοδευτικὴ δημιουργία, διὰ τῆς ὀρθῆς τοποθετήσεως τῶν πραγμάτων ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, τοῦ καταλλήλου ψυχολογικοῦ κλίματος ἤδη ἀπὸ τοῦ μέρους περίπου τῆς κήσεως εἶναι πάρα πολλὴ σηματικὴ. Διὰ τῆς συστηματικῆς ἐπαφῆς τῆς μελλούσης μητρὸς μετὰ τοῦ ἱατροῦ τῆς καὶ τῶν συζητήσεων αἱ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν, ὅτε μὲν ὑπὸ μορφήν μαθημάτων σχετικῶν μὲ τὸν μηχανισμόν τοῦ τοκετοῦ, ὅτε δὲ ἐπὶ ἄλλων ποικίλων ἐρωτημάτων τὰ ὁποῖα γεννῶνται τόσον συχνὰ εἰς τὰς ἐπιτόκους ἀλλὰ μὲνουν δυστυχῶς ἀναπάντητα, δημιουργεῖται καὶ ἐδραιοῦται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη τῆς γυναίκος πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ τὸν ἱατρόν τῆς. Τοιοῦτοτρόπως παρέχεται ἡ δυνατότης εἰς αὐτὸν νὰ διαλύσῃ σιγὰ-σιγὰ κάθε ὑπάρχουσαν προκατάληψιν καὶ ἐσφαλμένην τοποθέτησιν καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν νὰ δώσῃ αἴσθημα βεβαιότητος καὶ αἰσιοδοξίας, τὸ δὲ αἴσθημα τοῦ φόβου νὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ συναίσθημα εὐχαρίστου ἀνυπομονῆσεως, πείθων τὴν γυναῖκα ὅτι ὁ τοκετός εἶναι ἓνα ἀπολύτως φυσιολογικὸν φαινόμενον ποῦ δὲν

διαφέρει καθόλου ἀπὸ κάθε ἄλλην λειτουργίαν τοῦ ὄργανισμοῦ.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, ὅταν τὸ κυριαρχοῦν συναίσθημα δὲν εἶναι ὁ φόβος πρὸ τοῦ μελλοντικοῦ τοκετοῦ ἀλλὰ ἡ εὐχάριστος ἀδημονία τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀναμενομένου τέκνου, δημιουργεῖται ἀτμόσφαιρα εὐχάριστος εἰς τὸ καθημερινὸν στενὸν περιβάλλον τῆς ἐγκύου καὶ δὲν δίδει τὴν δυνατότητα γενέσεως ψυχικῆς τάσεως μὲ ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθὰ τῆς εἰς τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον.

Ἡ ἐξάλειψις κάθε ὀδυνηρᾶς αἰσθήσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τοκετοῦ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς δημιουργίας ἐξηρητημένων ἀντανακλαστικῶν.

Κάθε αἰσθημα, μεταβιβαζόμενον ἐκ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων καὶ διὰ τῶν νεύρων ἐκ τῆς περιφέρειας πρὸς τὸ κέντρον (ἐγκέφαλος), προβάλλεται καὶ συνειδητοποιεῖται ὡς αἴσθημα ἄλγους, πίεσεως κλπ. εἰς τὸ σημεῖον ἀπ' ὅπου προέρχεται, μόνον ἀφοῦ ὑποστῇ εἰδικὴν πολύπλοκον κατεργασίαν εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ ἐγκεφάλου.

Διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ λόγου (δεύτερον σύστημα σημάσεως) εἶναι δυνατὸν νὰ παρέμβωμεν εἰς τὸν πολύπλοκον αὐτὸν μηχανισμόν τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νὰ μετατρέψωμεν τὸν τρόπον κατεργασίας ἐνὸς ἐρεθίσματος κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε πρωταρχικὸν αἰσθητικὸν ἐρέθισμα προερχόμενον π.χ. ἀπὸ τὴν συσπωμένην μήτραν πρὶν ἢ συνειδητοποιηθῇ ὡς αἴσθημα πόνου καὶ προβληθῇ εἰς τὸ ἀντίστοιχον ὄργανον, νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ἀλγεινὴν του ἰδιότητα καὶ νὰ μετατραπῇ εἰς χρήσιμον ἀναπνευστικὸν ἐρέθισμα, ἐκφραζόμενον ὡς ἐπιταγὴ εἰς τοὺς ἀναπνευστικούς μῦς νὰ ἐργασθοῦν κατ' ἀπολύτως προκαθορισμένον τρόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἀσκηθῇ κατὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἡ ἐγκυος.

Ἡ μετατροπὴ λοιπὸν τοῦ ἀλγεινοῦ ἐρεθίσματος εἰς ἀναπνευστικὸν εἶναι ἓνα ἐξηρητημένον ἀντανακλαστικόν, ὅπως εἶναι ἐξηρητημένον ἀντανακλαστικὸν τὸ κλασσικὸν πλέον πείραμα τοῦ Παυλῶφ. Ὁ ἐπιστήμιων οὗτος ἐπῆρε ἓνα σκύλον, καὶ καθ' ἣν στιγμήν τοῦ ἔδιδε τροφήν, ἔρριπτεν εἰς αὐτὸν ἐρυθρὸν φῶς. Τὸ αὐτὸ ἐπανελάβεν ἀρκετὰς

φοράς, και όταν πλέον αργότερον έρριπτεν μόνον έρυθρόν φώς επί του ζώου χωρίς να παρέχη συγχρόνως τροφήν, τούτο άντέδρα ως να έλάμβανε ταιούτην. Τά αυτά άποτελέσματα είχεν άν άντι φωτός έχρησιμοποίει και άλλα έρεθίσματα, ως ήλεκτρικά άκουστικά κλπ.

Διά του πειράματος αυτού βλέπομεν ότι ο έγκέφαλος ενός ζώου, και κατά μείζονα λόγον του ανθρώπου, δύναται διά καταλλήλου άσκήσεως να αλλάξει ριζικώς τον τρόπον άντιδράσεως.

Έτσι λοιπόν ή μέθοδος αύτη άφ' ενός μόνον μετατρέπει τά έρεθίσματα τά προερχόμενα από την μήτραν εις άνάγκην έκτελέσεως ώρισμένου προκαθορισμένου τύπου άναπνοής, άφ' έτέρου δέ παρεμποδίζει την συνειδητοποίησιν και προβολήν αυτών ως άλλων έντυπώσεων.

Η ειδική δυναμική δράσις την όποιαν έξασκεί ο λόγος, και εις την προκειμένην περίπτωσιν ή ειδική καθοδήγησις υπό του Ιατρού, δύναται να παραβληθί με την άνέγερσιν ύδατοφράκτου εις τον ροήν ποταμού, τά ύδατα του όποιου, ένω μέχρι της στιγμής εκείνης ήρδευον ώρισμένην έκτασιν γής καθιστώντα αύτην γόνιμον, νυν, μετατρεπομένης της κοίτης των, δύναται πλέον να κινούν ύδροηλεκτρικήν έγκατάστασιν.

Είμαι αφάνταστος ή ποικιλομορφία των άπιθάνων άντιδράσεων τάς όποιάς δυνάμεθα να επιτύχωμεν διά της άσκήσεως και του λόγου· αύται δύναται να έμφανισθούν, εκ πρώτης ύψεως, εν πολλοίς και άλλοπρόσαλλοι. Παραδείγματος χάριν, νυγμός βελόνης εις την χείρα να προκαλή αίσθημα έπαφής προς ψυχρόν άντικείμενον του συστοίχου ή άντιστοίχου άκρου ποδός, ή σιελόρροιαν.

Η διαπαιδαγώγησις της έγκυού γυναικός κατά την διάρκειαν της κύσεως, ως και κατά την ώραν του τοκετού βάσει των άνωτέρω, έχει και λίαν ευνοϊκόν αντίκτυπον και επ' αυτού τούτου του έμβρύου. Διά των σωματικών άσκήσεων, της καλύτερας όξυγονώσεως και της όρθής ψυχονευρικής τοποθετήσεως της γυναικός, ο οργανισμός της έργάζεται ως ενιαίον σύνολον καλύτε-

ρον, τδ δέ κεντρικόν νευρικόν σύστημα (έγκέφαλος), διά του περιορισμού των άρνητικών άναστολών, άνταποκρίνεται καλύτερον ή—ας μου έπιτραπή—κατά φυσιολογικώτερον τρόπον) εις τάς ηύξημένας άπαιτήσεις που τίθενται κατά την κύσιν και ιδία τον τοκετόν.

Όπως τελευταίως είχομεν την ευκαιρίαν, έντός του πλαισίου της ψυχοπροφυλακτικής προετοιμασίας των επιτόκων μας, να υποβοηθήσωμεν την δημιουργίαν και έδραίωσιν χρησίμων έξηρητημένων άντανακλαστικών, τη βοήθεια καταλλήλων υποβολών και εν ύπνώσει. Τά άποτελέσματα, άν και τά πρώτα εις την κατεύθυνσιν αύτην, ήσαν τόσον έκπληκτικά, ώστε να δικαιώσουν πλήρως την προσπάθειαν ήν κατεβάλαμεν και να μάς ένθαρρύνουν έτι περαιτέρω εις την έφαρμογήν του τρόπου αυτού, εις άς περιπτώσεις βεβαίως, κατά την κρίσιν μας, ένεδεικνύοντο.

Η έπιτευχθεΐσα αναλγησία ήτο 100% (άνευ χρησιμοποίησεως παυσιπόνων) καθ' όλην την διάρκειαν των ωδίνων του τοκετού και εις τάς διαφόρους περιόδους του, ή συγκέντρωσις της γυναικός άρίστη, ή δέ έφεσις της προς συνεργασίαν έξαιρετος.

Τά άριστα αυτά άποτελέσματα δύναται να έπιτευχθούν εις όλας τάς περιπτώσεις διά τάς όποιάς ύπάρχει ή πρόβλεψις της φυσιολογικής εξέλιξεως του τοκετού, μη άποκλειομένων και εκείνων εις τάς όποιάς ένδεχομένως να παραστή άνάγκην έκτελέσεως και έμβρυουλκίας της έξόδου ή του στενού.

Τδ επίπεδον μορφώσεως της επιτόκου διαδραματίζει άναμφισβητήτως κάποιον ρόλον, αλλά άν ήθέλαμεν πιστεύσει εις τάς στατιστικάς ξένων συγγραφέων, τά άποτελέσματα της έφαρμογής της μεθόδου και εις λαϊκάς τάξεις είναι τόσον ένθαρρυντικά, ώστε να δικαιώνουν πλήρως την άνάληψιν προσπαθείας γενικεύσεως της έφαρμογής της.

Φυσικά, ή ταιούτη τοποθέτησις του όλου προβλήματος δεν είναι άπλή. Θα έδει πρωτίστως να διαπαιδαγωγηθί τδ προσωπικόν των Μαιευτήριων, άρχής γενομένης από τον θυρωρόν, μέχρι της Προϊσταμένης της αίθούσης τοκετών.

Νὰ ἀποκτήσωμεν αἰθούσας τοκετῶν συγ-
χρονισμένες, μειονωμένες καὶ ἀπομεμο-
νωμένες ἡχητικῶς, καὶ νὰ καταργήσωμεν
διὰ παντὸς ἀπὸ τὸ λεξιλόγιόν μας τὸ «ἔχετε
πόνους, κυρία μου» ἢ «ἀπὸ πότε σᾶς πιά-
σανε οἱ πόνοι» ἢ ἀκόμη τό, με ὕφος μὴ ἐπι-
δεχόμενον ἀμφισβήτησιν τῆς πείρας καὶ
τῶν γνώσεων, «ἂν δὲν κάνετε πόνους, πῶς
θέλετε νὰ γεννήσετε!».

Αὐτὸ βεβαίως θὰ ἀπετέλει ἴσως μίαν κα-
λὴν ἀρχήν, ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ προσπάθεια
θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίζῃ ἤδη ἀπὸ τὰ σχολικὰ
θρανία, ὅταν, παράλληλα μὲ τὴν ἐκμάθησιν
τῆς οἰκοκυρικῆς, αἱ μέλλουσαι μητέρες ἄ-

κουγαν ἴσως τὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια, δοσμένα
κατάλληλα, ποῦ θὰ τὶς ἀπήλασσαν ἀπὸ τὴν
βαρεῖαν κληρονομίαν τῆς προλήψεως, τῆς
προκαταλήψεως καὶ τῆς δεισιδαιμονίας.

Τέλος, θὰ ἤθελα νὰ κάμω τὴν διευκρί-
νισιν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις ὕφ' ἡμῶν, εἰς
ἐνίας ἐκ τῶν περιπτώσεων μας, καὶ τῆς ἐν
ὕπνώσει ὑποβολῆς, ἀφεώρα ἄτομα ἀφ' ἐνὸς
μὲν δεκτικὰ ὑποβολῆς, ἀφ' ἐτέρου ἐμφανί-
ζοντα ἐντόνους ἀρνητικὰς ἀναστολάς, καὶ
πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποτελῇ κανόνα
ἀγωγῆς εἰς τὴν ψυχοπροφυλακτικὴν προ-
ετοιμασίαν τῶν ἐγκύων τὴν ἐφαρμοζομένην
ὕφ' ἡμῶν.

ΑΠΡΟΘΥΜΙΑ ΤΩΝ ΜΑΙΩΝ ΠΡΟΣ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ σημεριναὶ ἐπιστῆμαι ἐξε-
λίσσονται μὲ γοργὸν ρυθμόν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ
διὰ τὴν Μαιευτικὴν ἐπιστήμην, ἐξελισσομένην
μὲ τοιαύτην ταχύτητα, ὥστε ἡ Μαῖα ἡ ὁποία ἐπι-
θυμεῖ νὰ εἶναι ἐνήμερος τῶν ἐκάστοτε ἐξελίξεων
τῆς ἐπιστήμης τῆς, νὰ πρέπει νὰ παρακολουθῇ
ἐπιστημονικὰ περιοδικά, διαλέξεις ἐπὶ ἐπιστη-
μονικῶν θεμάτων, ἀνακοινώσεις ἐπιστημόνων,
καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἐπισκέπτεται καὶ παρακολου-
θῇ Ἰδρύματα εἰς τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζονται νέαι ἐπι-
στημονικαὶ μέθοδοι. Αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀνάγκην
διὰ τὴν Μαῖαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Πολιτεία ἔχει
ἐμπιστευθῇ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγίαν τῆς μητέρας
καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ὑπηγόρευεν εἰς τὸν νομοθέ-
την τὴν διάταξιν τοῦ Ἄρθρου 3, παρ. 4 τοῦ Ν.Δ.
2593/1953, καθ' ἣν «Βασιλικὸν Διάταγμα δύναται
νὰ καθορίσῃ τὸ πρόγραμμα περιοδικῆς μετεκ-
παιδεύσεως τῶν ἀσκουσῶν τὸ ὑπάγγελμα Μαιῶν».
Σχέδιον τοῦ Διατάγματος τούτου, ὁ ΣΕΜΑ ὑπέ-
βαλεν ἀπὸ μακροῦ εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον,
ἀτυχῶς ὁμῶς δὲν κατέστη ἀκόμη δυνατὸν νὰ ἐκ-
δοθῇ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ ΣΕΜΑ, ὡς ἐκ τῶν γε-
νικῶν ἀρμοδιοτήτων του, θεώρησε σκόπιμον
νὰ μὴ ἀφίση τὸ θέμα τῆς μετεκπαιδεύσεως τῶν
Μαιῶν εἰς τὴν τύχην του, καὶ νὰ μὴ παρέρχωνται
τὰ ἔτη χωρὶς αἱ Μαῖαι νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν
δέουσαν μετεκπαίδευσιν. Πρὸς τοῦτο ὀργάνωσεν
ἀπὸ ἐτῶν, ἐξ ἰδίας του πρωτοβουλίας, μετεκπαι-
δευτικὰ μαθήματα διὰ τὰς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλά-
δος Μαίας, ὑπὸ συνθήκας ἄκρως εὐνοϊκᾶς. Ἦ-
τοι, ἐξησφάλισε δωρεὰν στέγην διὰ τὰς μετεκ-
παιδευομένας Μαίας, δωρεὰν τροφὴν, διὰ τὸν
χρόνον τῆς μετεκπαιδεύσεώς των, καὶ ἐν γένει
ὀργάνωσε τὰ τῆς μετεκπαιδεύσεως, ἐν συνεννοή-
σει μετὰ τῶν Μαιευτηρίων «Μαρίκα Ἡλιάδην»

καὶ «Ἀλεξάνδρα», ὥστε διὰ τὴν ἐπιθυμοῦσαν νὰ
μετεκπαιδευθῇ Μαῖαν τὸ θέμα νὰ εἶναι εὐκόλω-
τατον καὶ ἀπλούστατον.

Ἄτυχῶς ὁμῶς, παρά τὰς τοιαύτας προσπάθειάς
τοῦ ΣΕΜΑ, ἡ προθυμία προσελύσεως Μαιῶν
πρὸς μετεκπαίδευσιν δὲν ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς
τὰς προσδοκίας του. Ἐλάχιστος ἀριθμὸς Μαιῶν,
κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, μετεξεπαιδεύθη. Ὅσον
ἀφορὰ δὲ τὸ τρέχον ἔτος, καὶ τὰ διὰ τὸ προσεχὲς
θέρος ὀργανούμενα μαθήματα μετεκπαιδεύσεως,
οὐδεμία αἰτησις συμμετοχῆς εἰς αὐτὰ μᾶς ὑπε-
βλήθη.

Ἐπισημαίνομεν τὴν ἀδιαφορίαν αὐτήν, καὶ ἐκ-
φράζομεν τὴν λύπην μας διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς.

Αἱ νεώτεραι ἐξελίξεις τῆς Μαιευτικῆς εἶναι
τοιαῦται καὶ τοσαῦται, ὥστε ἡ μετεκπαίδευσίς νὰ
καθίσταται ἀπαραίτητος δι' ὅλας, ὅπωςδήποτε
δὲ δι' ἐκείνας αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν τελευταίαν πεν-
ταετίαν δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τοιαύτην.

Ἄλλαχού, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὸ θέμα τῆς μετεκ-
παιδεύσεως τῶν Μαιῶν ἀποδίδεται ὑψίστη ση-
μασία· παρά ταῦτα, ἐκεῖ οὐδεμία οικονομικὴ ἢ
ἄλλη εὐκολία παρέχεται εἰς τὰς Μαίας, αἵτινες
ὑποχρεοῦνται, καθ' ὃν χρόνον μετεκπαιδεύονται,
νὰ δαπανῶσιν ἐξ ἰδίων διὰ τὴν διαμονὴν καὶ δια-
τροφὴν των. Ἐδῶ, διατὶ αὐτὴ ἡ ἀπροθυμία;

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς κατὰ τόπους Συλλόγους
καὶ τὰς Μαίας, ὅπως ἐκτιμήσωσι δεόντως πάντα
τ' ἀνωτέρω, καὶ οἱ μὲν πρῶτοι συστήσωσι διὰ
παντὸς μέσου πρὸς τὰ μέλη των ἅτινα δὲν ἔχου-
σιν ὑποβληθῆ εἰς μετεκπαίδευσιν κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν πενταετίαν, αἱ δὲ δευτέραι εἰσακούσωσι τὰς
συστάσεις μας, πρὸς ἴδιον ἑαυτῶν ὄφελος καὶ τοῦ
σκοποῦ ὃν ὑπηρετοῦσιν. Ἀναμένομεν τὰς αἰτή-
σεις τῶν Μαιῶν, διὰ τὴν μετεκπαίδευσιν τοῦ προ-
σεχοῦς θέρους.

ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ Σ.Ε.Μ.Α.